

Zeitschrift: Rheinfelder Neujaarsblätter
Herausgeber: Rheinfelder Neujaarsblatt-Kommission
Band: 56 (2000)

Artikel: E Feriedaag mit em Groosvatter
Autor: Gut, Max
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-894514>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften auf E-Periodica. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen sowie auf Social Media-Kanälen oder Webseiten ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. [Mehr erfahren](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. La reproduction d'images dans des publications imprimées ou en ligne ainsi que sur des canaux de médias sociaux ou des sites web n'est autorisée qu'avec l'accord préalable des détenteurs des droits. [En savoir plus](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. Publishing images in print and online publications, as well as on social media channels or websites, is only permitted with the prior consent of the rights holders. [Find out more](#)

Download PDF: 03.03.2026

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

E Feriedaag mit em Groosvatter

Max Gut

Er isch scho wyt über siebzgi gsi, mi Groosvatter, wo n er emol zu eus hei cho isch und gsait hett: «Ändlich han i Zyt zem Ferie Mache. I glaub es isch s erschtmool i mim Läbe. De Daag möchti benütze, wieder emol uff e Lohbärg ue z'goh, wer chunnt mit?» I ha sofort zuem Groosvatter gsait, das breichi sich jez aber bsunders guet, i heig grad Ferie und möcht au scho lang emol uff e Lohbärg ue goh. Im Schtille han i mi riesig gfreut, denn mit em Groosvatter furt z'go isch immer interessant gsi. Also simmer churz nach de ölfne im Dorf unde furtgloffe, durs Graböhl, under em Schützehüüsli dure gege d'Fischzucht ue. Bald simmer im Wald inne gsi und de Groosvatter isch froh gsi, dass er dört e chly meh Schatte gha hett as uff de offene Strooss. De Stumpe hett em au wieder besser gschmöckt und bald hett's en sogar e chly g'fröschtelet. Er hett ämmel de Chittel wieder agleit, wo n er über em Arm nochetrait hett. Über alls Mögliche hei mer bim Uestyge plauderet, es isch eso churzwylig gsi, dass mer chum gmerkt hei, wo mer uff die underi Matte cho sy. Es isch no e bitzeli gäch ue gange und scho hei mer die erschte Hööf uffem Lohbärg gseh. De Groosvatter isch adächtig a s Stroossebord ghocket und hett ganz versunne uff die Lohbärghöf füre gluegt. «Jo, jo» hett er gsait, «wievill vo mine früehnere Nachbere läbe ächtst no?» Es hett en e chly wehmüetig gstimmt, wo n'er über die Fälder und Matte gloffe isch und sicher hett er meh as eimool dänkt, dass s eint oder ander Plätzli vo dem guete Buureland emol im Bsitz vo sinere Familie gsi isch. Je nöcher as mer zu de Hüüsere ane cho sy, desto schnäller isch de Groosvatter uszoge. I ha bald Müeh gha, em noch z'cho. Wo mer am chlyne Kapälleli verby gange gsi si, hett de Groosvatter uf eimol regelrächt g'juchzet und hett gsait: «Lueg au dört, der August!» Me hett en nümme chönne heebe.

Vor eim vo de schönschte und grööschte Burehöf isch en ältere Maa, öppe im Alter vom Groosvatter, uff em Bänkli ghocket. Er hett si Pfyfe graucht und wo n er de Juchzger vom Groosvatter ghört hett, isch er verwunderet uffgstande.

Will er hett müesse gege d'Sunne luege, isch es e Wyli gange, bis er gseh hett, wer do überhaupt chunnt. «Lueg au do, de Jokeb», hett er plötzli grüeft, «das isch aber au schön, dass du wieder emol uff e Lohbärg ue chunnsch. Chumm grad i d'Stube ie, es trifft si wunderbar, mini Lüüt sy nämmlì alli scho wieder uffs Fäld und i bi ellei dehei.» De Groosvatter wer lieber vorusse uff em Bänkli sitze blibe, aber de August hett en eifach hinder sich i d'Stube ie zooge. Bald isch de erschi Doppelliter Lohbärger uff em Tisch gschtande. "S'isch halt immer no s'Bescht, wenn's au umme vo euse eigne Öpfel und Bire stammt», hett er bim Yschänke gsait und gfrogt, öb er mir au scho dörf Mooscht gee. De Groosvatter hett's erlaubt, denn i heig jo wie är sälber de glych stotzig Wäg uff müesse cho.

Es isch itt lang gange, sy die beede im gröschte Gspröch gsi. Die alte Zyte sy wieder uferschtande. Der August hett vom Läbe uff sim Hof verzellt, wie hütt alles anderscht sig. E Mähmaschine heyg de Jung kauft, eini wo mit Bänzin laufi und e Söichrach miech, d'Ross bruuch er umme no zem Uusritte. «Jo, jo, Jokeb, fröheer isch das no anderscht gsi, wo mir amme am Morge am vieri hei müesse uffstoh, mit de Sägesse uff em Buggel de halb Lohbärg hei müesse go mäihe und wemmer gmeint hei, me heige s Dagwärk fertig, isch es erscht rächt losgange. De Jung schwärmi scho vonere Mälchmaschine, und über churz oder lang well er sich überhaupt entscheide, öb er umme no well Chüeh halte oder öpp er well Acherbou trybe. De August hett gfunde, e schön Schtuck vo de Burerey geng zem Teufel, wemme die Sach eso uufteili, und ein wo umme no Acherbou oder umme no mälche tät, syg doch umme no e halbe Buur, oder itt?

Er hett au dervo verzellt, wo de schön gross Buurehoof z'nacht brännt het. Das isch e Uufregig gsi uff em ganze Lohbärg. Will's e sone trochne Summer gsi isch, hett au d'Fürwehr vo Zuzge itt vill chönne usrichte. S'Wasser heyg hinde und vorne itt glängt, zem Lösche, so heyg me umme e paar Sache und Gottseidank s'Veeh chönne rette, alles anderì syg kaputt gange. Bald druff abe heyg e anders Hööfli au afo bränne und me syg emene Brandstifter uff d'Spuur cho. Das syg eine gsi, wo im Chopf itt ganz rächt binenander gsi syg, en arme Kärli, wo, ohni dass er s eigetli hett chönne erchänne, was er agrichtet hebi, vill Leid über e ganze Lohbärg broocht heig. E güetigs Schicksal und vill Arbed hei's aber allne Gschädigte erlaubt, ihri Hööf wieder ufzbaue und wägedem heigis hütt so schöni Buuregüetli do oobe. Dr August hett is au verzellt, dass no anderì Lüüt finde, es syg

uff em Lohbärg obe schön. Do syg eine do ue cho, cho Land chaufe, wo vo Afang a gsait heyg, er welli itt buure. Er wöll do obe umme e Hüüsli boue, wo n är in aller Rueh chönni wohne. Dr August isch nodisno eso is Verzelle ie cho, dass de Groosvatter umme no hett müesse loose. Er hetts denn au itt gar eso für wichtig gfunde, em August z'verzelle, wie's ihm sälber gange isch. I glaub, er hett sich fascht e chly gschämt – gschämt, will är eine vo dene gsi isch, wo anno dreyenünzgi gfunde heigi, do uff dem Lohbärg obe liggi kei Zuekunft, und abe zoge isch, is Tal, und dört für anderi Arbet glueget heig. «Aber gäll, August», hett er gsait, «ich bi halt vo Afang a eine vo deene gsi, wo dehei immer z'usserscht am Tisch ghocket isch. Won i uss de Schuel cho bi, hani müesse i d'Fabrik uff Säckige dure. Da isch au itt eifach gsi, z'mitts i de Nacht uffzstoh, z'Fuess uff Obermumpf, derno über d'Chatzefflueh uff Stai abe und vo dört über d'Rybrugg uff Säckige z'marschiere. Es isch mir doozmool fascht eso gange wie dim Junge, i ha au immer dra umme gschtudiert, wie me sich s'Läbe echly eifacher und weniger aasträngig chönn mache. Wo i denn gwüsst ha, dass i hürote, hani mir gsait, jez muesch di entscheide, Jokeb, witsch immer do obe blybe, echly buure und denäbe all Tag de beschwärli Wäg uff Säckige dure mache, dini Frau de ganz lang Tag eleigge do obe loh oder wotsch es eso yrichte, dass villicht i de Nöchi vo de Fabrik chönnsch wohne. Das hani jo denn chönne.»

«Gsehsch, August», hett de Groosvatter gsait, «i ha's mir guet ygrichtet, aber au mir hei müesse Schläg vom Schicksal hinäh. Die grossi Krise hett i eusere Fabrik d'Maschine abgschtellt, d'Lüüt hei müesse dehei blybe und umme die ältiste und treueste vo de Mitarbeitere hei die paar Pöstli übercho, wo d'Fabrikheere no z'vergeh gha hei. Das, wo eus uff em Lohbärg ygimpft worde isch, treu si Arbed z'mache, da isch mer denn z'guet cho. Jo, jo, August, eso isch's Läbe, mir beydi hei vill mitgmacht, hoffentlich hei eusi Junge öppis druus glehrt.»

So isch s'Verzelle vo dene beide wyter gange, und derzwüsche isch de August e paarmool uffgschtande und hett de Schlegel mit Moscht wieder nochgefüllt. Er hett gar nümme zellt, wie mängisch dass er no i Chäller abe gange isch, aber wo nach de Vierne sini Lüüt abem Fäld cho sind, händ beydi gmerkt, dass si einiges hindere gschüttet hei. Si sy immer luschtiger worde und z'letscht hei si no welle afo singe. Die jungi Buurefrau, em August sy Schwiegertochter, hett aber gmeint, wenn die beyde begryflicherwys e grossi Freud heige,

dass si enander wieder emol gseh heiged, so heissi das jo itt, dass sie eso luut müesse singe und dass me meini, uff em Lohbärg sig zmitts under de Wuche e Gartefäscht. E Flääre Späck und guets sälberbachnigs Buurebrot isch uff e Tisch cho, und dem sältene Gnuss hei de Groosvatter und i natürlı bsunders zuegsproche. Mir sy ämmel bald fertig gsi mit euse Stückere Späck, und de August und de Groosvatter hei none-mool e Schlegel ghöölet mitenander, bis mer denn ändtli uufbroche sy. De Groosvatter hett zerscht e chly probiert, wie's gäng, und er isch gottefroh gsi, dass er e Laufstämme bi sich gha hett. I bi gottefroh gsi, dass er ändli Aastalte gmacht hett, wieder hei z marschiere. Schliessli simmer denn uff e Heiwäg, und wo mer uff die underi Matte cho sind – i bi vorsichtshalber de glych Wäg zruug, wie mer ue cho sind – hett de Groosvatter gmeint: «Jez hani doch welle wieder emol de schöni Lohbärg go aluege, aber was hani eigetli gseh? Dr August und si Most versuecht, e paar alti Erinnerige uffgrüschet und e Freud gha, en alte Bekannte wieder emol z'gseh.» Allpott hett de Groosvatter müesse e chly abhocke, damool itt will's bärguuf gange isch, sondern wägem August sym Most. Aber mer sind denn doch no rächtzytig uff e Bahnhof abe cho, und de Groosvatter hett de rächt Zug verwüschet, wo n en wieder heibroocht hett.